

De tekst van het Evangelie wordt heel bewust in de veertigdagentijd gelezen. De tekstkeuze gaat terug op de eerste eeuwen van de Katholieke Kerk. De 40 dagen was de periode voorafgaande aan Pasen om zich voor te bereiden op een nieuw leven en bestaan.

Het is nog steeds de voorbereidingstijd voor de catechumenen, de geloofsleerlingen die in de paasnacht gedoopt worden. Men lees doelbewust catechetische teksten uit het Nieuwe Testament. En het verhaal van de Samaritaanse vrouw is daar een schoolvoorbeeld van.

Als onrein worden Samaritanen door de andere Joden beschouwd en contact werd dan ook vermeden. Samaria was in wezen verboden gebied voor Joden. Echter Jezus trekt er door heen en hij komt in contact bij de waterbron met een vrouw en door het contact dat plaats heeft leert zij Jezus gaandeweg beter kennen.

Ze voelt al vlug dat Hij een speciaal iemand is en merkt ietwat ironisch op: 'Bent u soms groter dan onze vader Jakob?' Kort daarop noemt ze Hem 'een profeet' en even verder in het contact leert ze zelfs dat Hij de Messias is. Door deze ontmoeting en dit contact met Jezus maakt zij intussen zelf een hele ommekeer door en ten slotte getuigt zij, samen met de groep Samaritanen, die ook Jezus persoonlijk hebben ontmoet: 'Dit is werkelijk de Redder van de wereld.'

En de hoop is voor de catechumeen dat die eenzelfde ontwikkeling doormaakt door persoonlijk contact met Jezus en Hem ook gaandeweg heeft moge leren kennen als groot persoon, groter dan Jakob, van wie de waterput is, zelfs een profeet, en uiteindelijk blijkt Jezus de Messias – gezalfde Gods – te zijn, de Redder van de Wereld.

Welnu dit de kern van het geloofsonderricht op deze zondag in de Vasten op weg naar Pasen, de kern ook van ons geloof en dat wij belijden met Pasen als wij onze doopbeloften zullen hernieuwen om daarop God te loven en prijzen, te aanbidden in Waarheid en Geest.

Zo werden de doopleerlingen ingewijd in het geloof van de katholieke kerk. Al wie gedoopt is en gelooft in Jezus Christus – die bron van levend water is - zal eeuwig leven in zich hebben en hoeft niet meer op te trekken naar welke berg in welk land of welke tempel in welke stad dan ook, waarvan beweerd wordt dat God daar is en daar alleen aanbeden kan worden.

God kun je aanbidden, overal en altijd, heel je leven, in waarheid en geest. Ofschoon er natuurlijk bijzondere plaatsen zijn gelovigen samenkomen zoals wij in de katholieke kerk dit ook doen, als tent van samenkomst waar je elkaar in geloof bevestigt en ontmoet, zoals de Samaritaanse vrouw Jezus had ontmoette, die dag bij de waterbron.

En uiteindelijk wordt, door de ontmoeting met Jezus, de vrouw, die buitengesloten was door de gemeenschap, weer opgenomen in de gemeenschap en werd haar relatie herstelt en kwam zij in het reine met zichzelf, met haar naasten en met God.

Dit bewerkt het levende water dat Jezus haar schenkt in die ontmoeting, die ene dag. Dit bewerkt ook het sacrament van het doopsel dat iedereen ontvangt bij de opnamen in de gemeenschap van Christus, de kerk.

Jezus zegt over dat levend water nog iets heel merkwaardigs: 'Het water dat Ik zal geven, zal opborrelen als een bron van eeuwig leven.' Dat mag u allen opnieuw verwachten die optrekken naar het Paasfeest, waar wij getuigen van zijn dat Jezus de Redder van de wereld is. Oftewel Hij is de Messias, de gezalfde van God.

Ik hoop dat u allen met name dit op weg naar Pasen zullen onthouden. En als u het nog niet zeker weet, ga dan het contact met Jezus aan gelijk de Samaritaanse deed. Amen